

med Departementsdirecteurer og Departementschefer, og som Udvalget formener, ikke ville kunne have Krav paa saa høi en Løn. Udvalget har forment, at de passende kunde sættes imellem Contoirchefer og Departementsdirecteurer, og har derfor tilladt sig at foreslaae Gagen normeret for dem med et Minimum af 2000 Rbd., og et Maximum af 2,600 Rbd. Efter den Oplysning, som Finanzloven giver, har den ene af disse Embedsmænd for Tiden allerede 2,600 Rbd. i Gage; det vilde altsaa for Diebliffet ikke have nogen Indflydelse paa hans Stilling. Den anden, som er den bestyrende Directeur for Enkassen, har for Tiden 3000 Rbd. i Gage, men Gagen for dette Embede er foreslaaet at skulle ved indtrædende Vacance ned sættes til 2000 Rbd., hvilket nærmest staaer i Forbindelse med, at denne Post da senere skulde forøges med Bestyrelsen af Livrente- og Livsfor sikkringsanstalterne.

Finanzministeren: Det er jo vistnok meget vanskeligt at udtale nogen Dom, som man vilde være istand til for Andre at begrunde, om 3,400 Rbd. eller 3,000 Rbd. skulde være det passende Tal for Maximum af Lønningen for de i § 2 ommeldte Embedsmænd; men jeg troer dog i denne Henseende at maatte imødegaae det ærede Udvalgs Bemærkninger noget. For det Første maatte jeg bede erindret, at de Gagestørrelser, som ere bragte i Forslag i Udkastets § 2, langt fra at overstige de hidtil gjældende Regler, endogsaa ere underlydende en Departementsdirecteur under den collegiale Forsatning kunde opnaae i Gage, endogsaa blot i den normerede Gage, hvor 3,500 Rbd. var bestemt som Maximum. Man maa derhos erindre, at der var tidligere enkelte Bistillinger for Embedsmænd i denne Stilling, som gjorde, at de hyppigt hente paa 4, 5 indtil 600 Rbd. til ad anden Vej, hvilket for Fremtiden vil være saagodt som ganske affaaet. Man vil maaskee indvende, at de ældre Collegiedeputeredes Stilling var en anden og navnlig en mere overordnet end Departementsdirecteurerens vil blive for Fremtiden. Men dette forholder sig dog ikke ganske saaledes. Det kan vel siges, at være theoretisk sandt, at det Collegiemedlem, som

havde umiddelbar Berettigelse til at udtale sin Overbeviisning for Souverainen, maatte have en større Betydning end en Departementsdirecteur, der for Diebliffet er affaaet fra al directe Berørelse saavel med den øverste udøvende som med den lovgivende Magt, og hvis hele Virksomhed er afhængig af og underordnet den Minister, der bærer Ansvar i politisk Henseende ogsaa for Departementsdirecteurens Arbejde. Det er vel sandt, at disse Mænds Stilling i visse Henseender derved er trykket ned, og det kan heller ikke nægtes, at det har været den almindelige Bevidsthed, da den collegiale Administrationsform afløstes af den ministerielle, at dette vilde blive en Tilbagegang for disse Mænd. Men paa den anden Side kan det heller ikke nægtes, at medens deres personlige Stilling har tabt i udvortes Betydning og Ansvarlighed, saa er dette ingenlunde Tilfældet i Henseende til Forretningernes Beskrivelse, og jeg tør meget mere antage, at, jo længere vi komme frem paa den parlamentariske Bane, desto større Vigtighed skal det vise sig, at disse Poster fortsene at tillægges. Det er allerede tidligere fremhævet her, og jeg tør maaskee i den Henseende paaberaabe mig en treaarig Erfaring nu, at det maa antages, formeentlig naturligtvis under en hyppig Afveksling i Ministerposterne, men selv ogsaa uden Hensyn hertil, at der udfordres saa stor Dygtighed hos de Mænd, som staae Ministrene nærmest og som have at overtage Udførelsen af de løbende, men derfor ingenlunde ubetydelige Forretninger, da der tværtimod under de løbende Forretninger kan henhøre meget vigtige og betydelige, at disse Mænd bør fremhæves og lønnes paa en saadan Maade af Staten, at der kan være tilstrækkelig Tillokkelse for dygtige Mænd til at søge ind paa denne Vej. Det er ikke blot, fordi der let kan finde en hyppigere Forandring Sted i Ministerposternes Besættelse, end det under almindelige Forhold maa anses onskeligt, men fordi man let kan tænke sig, at jo mere det constitutionelle Liv udvikler sig, jo oftere vil det hændes, at der ved Besættelsen af Ministerposterne mindre vil blive taget Hensyn til den practiske administrative Dygtighed end til politiske Meninger og den almindelige Fordommelse, og i samme Grad, som Ministerportefeuillerne